

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.S.**, bytem ..., *zastoupeného JUDr. Ladislavem Vávrou, advokátem se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary*, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Plzeň, ze dne 5. 9. 2016, čj. 44000/003414/16/44091010/Nek,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla podle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 187/2006 Sb.*“ nebo „*zákon o nemocenském pojištění*“), uložena povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 59.428,- Kč za to, že svým jednáním zavinil dočasnou pracovní neschopnost paní J.S., která trvala od 22. 6. 2010 do 31. 12. 2010 [rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih ze dne 16. 6. 2016, čj. 44005/008063/16/110/Pat, zn. NP/RN/8/2016, ve spojení s rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Plzeň, ze dne 5. 9. 2016, čj. 44000/003414/16/44091010/Nek, zn. ODNP/RN/31/2016].

II. Žaloba

Žalobce nezpochybňuje, že úprava povinnosti zaplatit regresní náhradu (§ 126 zákona o nemocenském pojištění) je považována za speciální a použitelnou právě pouze pro účely nemocenského pojištění. Souhlasí i s názorem žalované, že z hlediska věcného se jedná o „paralelní“ úpravu s náhradou škody upravenou v občanském zákoníku a že tato skutečnost vyplývá i z důvodové zprávy k návrhu zákona o nemocenském pojištění, kde se v souvislosti s ustanovením § 126 uvádí, že zavedení povinnosti úhrady regresních náhrad je novým ochranným prvkem systému nemocenského pojištění, kdy je regresní náhrada pojímána jako úhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody.

Žalobce však nesouhlasí s názorem žalované, že subjektem povinným uhradit regresní náhradu bych měl být on, neboť takový výklad by byl v příkrém rozporu s § 420 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964 (platného v době škodné události), ale i s obecnou právní úpravou dané problematiky. Žalobce má totiž za to, že podmínky pro uplatnění postihového práva není možno hledat jen v zákoně o nemocenském pojištění, ale rovněž v obecném předpisu – zejména v § 420 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964, podle něhož je škoda způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použila, přičemž tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají. Regresní náhrada mu nemůže být podle jeho přesvědčení předepsána, protože tento nárok by měla OSSZ uplatnit vůči provozovateli předmětného autobusu, kteréžto vozidlo je pro takový účel i pojištěno z titulu zákonného pojištění motorových vozidel. Toto zákonné pojištění totiž na takovou situaci přímo pamatuje v § 6 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla). Regresní náhradu měla OSSZ správně uplatnit vůči provozovateli autobusu, při jehož řízení žalobce způsobil dopravní nehodu, při které došlo ke zdravotní újmě paní J.S., které OSSZ Plzeň-jih vyplatila nemocenské dávky, jejichž vyplacení se regresní náhradou nyní domáhá. Žalobce doložil rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, čj. 9To 256/2015-1154, že i zbývající poškozený (právní nástupce jeho bývalého zaměstnavatele – Dopravní podnik Karlovy Vary, a.s.) byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Rozhodnutí žalované je proto naprosto nesprávné a zcela v rozporu se zákonnou úpravou.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí i zcela nepřiléhavě argumentuje tím, že její výklad právní úpravy vychází z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014-25, v němž byl ovšem řešen toliko kompetenční spor správního soudnictví a občanského soudního řízení o pravomoc přezkoumávat rozhodnutí o regresní náhradě vydaná ve správním řízení, a vůbec se neřešila podstata tohoto sporu, zda povinnost k regresní náhradě stíhá provozovatele vozidla, kterým byla škoda způsobena, či zaměstnavatele, který vozidlo řidiči svěřil pro plnění jeho pracovněprávních povinností, nebo jen samotného řidiče, který zavinil nehodu. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že regrese bych měl být postižen on namísto svého zaměstnavatele, resp. provozovatele vozidla, které je pro případ uplatnění regresní náhrady ve smyslu § 6 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb. dokonce ze zákona pojištěno.

Žalovaná měla k dispozici jak rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. 6. 2015, čj. 5 T 66/2013-1098, tak i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10.

2015, čj. 9To 256/2015-1154, kterým byl rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. 6. 2015, čj. 5 T 66/2013-1098, zrušen a ve věci nově rozhodnuto mj. tak, že jediná poškozená byla odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, a je tak seznámena s tím, že v trestním řízení soud vydal s datem 14. 5. 2013 několikero usnesení, z jejichž odůvodnění vyplývá, že „soud po přezkoumání dané věci dospěl k závěru, že poškozená není oprávněna svůj nárok na náhradu škody v trestním řízení uplatňovat a to zejm. s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný v době, kdy se stal skutek, byl v zaměstnaneckém poměru a k dopravní nehodě došlo při plnění pracovních úkolů a za vzniklou škodu třetím osobám odpovídá zaměstnavatel, tedy poškozené v takovém případě nárok na náhradu škody vůči zaměstnanci – obžalovanému nenáleží, když své nároky může uplatňovat pouze vůči zaměstnavateli, u nějž byl obžalovaný v době činu zaměstnancem“. Soud tak reagoval na nároky, které v trestním řízení uplatnili poškození, a to jednak poškození cestující, ale i např. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR a Vojenská zdravotní pojišťovna ČR. I zde je proto nutné připomenout ustanovení § 420 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964. Zcela v souladu s touto právní úpravou v žalobcově trestní věci rozhodl i odvolací soud, když z odůvodnění jeho rozsudku ze dne 13. 10. 2015, čj. 9To 256/2015-1154, vyplývá: „Pokud se týká náhrady škody, tam krajský soud zcela vyhověl návrhu obhajoby. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že obžalovaný řídil autobus v rámci svého pracovně-právního vztahu, tedy v souvislosti s výkonem svého zaměstnání a pokud způsobil škodu na vozidle v okamžiku, kdy ho používal ke služebním účelům, navíc z nedbalosti, tak za způsobenou škodu neodpovídá, jak vyplývá z ustanovení § 420 odst. 2 občanského zákoníku.“.

Z důvodů krajní opatrnosti žalobce vznáší i námitku promlčení nároku, když regresem uplatněné vyplacené nemocenské dávky byly vyplaceny v bezprostřední návaznosti na pracovní neschopnost paní J.S., která trvala od 22. 6. 2010 do 31. 12. 2010. OSSZ Plzeň-jih tak měla regresní návrh uplatnit v zákonné promlčecí lhůtě, která podle žalobcova názoru uplynula počátkem roku 2014.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Česká správa sociálního zabezpečení se k žalobě písemně vyjádřila tak, že Okresní správa sociálního zabezpečení Plzeň-jih a následně i žalovaná vycházely v rámci rozhodování o povinnosti hradit regresní náhradu v souvislosti s dočasnou pracovní neschopností č. C 4671222 paní J.S., která trvala od 22. 6. 2010 do 31. 12. 2010, z § 126 zákona o nemocenském pojištění. Žalovaná trvá na tom, že tuto povinnost má viník jakožto *ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem došlo ke skutečností rozhodným pro vznik nároku na dávku nemocenského pojištění*. Vychází nejen ze samotného textu zákona, ale i z důvodové zprávy, ve které je uvedeno, že regresní náhrada má být pojímána jako úhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody. Z tohoto důvodu by žalovaná považovala za nesprávné a neopodstatněné aplikovat občanský zákoník jakožto právní předpis soukromého práva.

Bývalý zaměstnavatel žalobce je subjektem soukromého práva, a proto byl ohledně nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Taktéž právní postavení zdravotních pojišťoven je značně odlišné od právního postavení orgánů nemocenského pojištění, což zdůraznil právě například zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 12. 3. 2015,

čj. Konf 8/2014-25, kdy mimo jiné konstatoval, že „*oproti nemocenskému a důchodovému pojištění je tak u zdravotního pojištění patrná značná liberalizace systému tohoto pojištění a jeho odstátnění*“. Zdravotní pojišťovny se svých nároků ve smyslu § 55 zákona č. 48/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, domáhají (nejsou-li tyto nároky uhrazeny dobrovolně) soudní cestou v občanskoprávním řízení. Orgány nemocenského pojištění o povinnosti uhradit regresní náhradu rozhodují ve správním řízení (§ 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění). V závěru odůvodnění výše uvedeného usnesení zvláštního senátu je také konstatováno, že „*zvláštní senát tedy dospěl k závěru, že náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění má veřejnoprávní povahu*“ a rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění mají být přezkoumávána soudy ve správním soudnictví i z důvodu „*odlišnosti náhrad podle zákona o nemocenském pojištění od soukromoprávních náhrad podle jiných právních předpisů*“. Tato konstatování lze považovat za argumenty svědčící pro právní výklad žalované.

Ani vzhledem k žalobcem citovanému ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze za účastníka správního řízení o povinnosti uhradit regresní náhradu považovat subjekt, který jím dle názoru žalované ve smyslu zákona o nemocenském pojištění být nemůže.

Ohledně námitky promlčení nároku odkazuje žalovaná na § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Námitku nelze vzhledem k pětileté subjektivní a desetileté objektivní prekluzivní lhůtě akceptovat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda regresní náhradu je povinen zaplatit žalobce – řidič autobusu nebo jeho zaměstnavatel, resp. provozovatel vozidla.

Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. 6. 2015, čj. 5 T 66/2013-1098, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, čj. 9To 256/2015-1154, uznán vinným přečinem obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku pro skutek spočívající v tom, že dne 19. 6. 2010 kolem 3:40 hodin v Chorvatské republice v obci Antenat po krajské silnici č. 5002 ve směru jízdy Novi Grad – Poreč řídil autobus typu MAN 402, RZ: ... kdy v autobusu cestovalo 32 cestujících, při jízdě asi 100 metrů od vjezdu do kamenolomu bez vážného důvodu nepřizpůsobil rychlost jízdy skutečností, že s ohledem na blížící se horizont nemá dostatečný výhled ve směru jízdy a že je povrch vozovky v důsledku deště kluzký, s autobusem jel v obci nepovolenou rychlostí 64 km/h, přičemž po najetí na horizont a zjištění, že bude projíždět pravotočivou zatáčkou, se snažil rychlost jízdy snížit intenzivním brzděním, čímž uvedl autobus do smyku, přešel do protisměru a následně s autobusem vyjel mimo vozovku vlevo, kde s autobusem narazil do kamenné zídky, a poté došlo k pádu a převrácení autobusu přes střechu na vjezdovou komunikaci do kamenolomu, kdy se autobus zastavil v pozici na pravém boku na místě ležícím 3 metry pod úrovní vozovky, přičemž při popsané nehodě bylo v autobusu zraněno 13 cestujících, jejichž jména, zranění a omezení v běžném způsobu života jsou uvedena ve výroku rozsudku soudu prvního stupně.

Podle § 126 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu.

Podle § 126 odst. 3 tohoto zákona se regresní náhrada stanoví ve výši vyplacené dávky.

Podle § 126 odst. 4 uvedeného zákona povinnost k zaplacení regresní náhrady vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit tuto náhradu.

Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2016, čj. 44005/008063/16/110/Pat, zn. NP/RN/8/2016, Okresní správa sociálního zabezpečení Plzeň-jih uložila žalobci povinnost uhradit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 a 4 zákona o nemocenském pojištění v celkové výši 59.428,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, čj. 44000/003414/16/44091010/Nek, zn. ODNP/RN/31/2016, Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Plzeň, odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih potvrdila.

Žalobce se předně dovolává ust. § 420 odst. 2 v době nehody účinného občanského zákoníku z roku 1964.

V občanském zákoníku z roku 1964 byla v hlavě druhé části šesté upravena odpovědnost za škodu. Podle § 420 odst. 1 tohoto zákona každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle § 420 odst. 2 uvedeného zákona škoda je způsobena právnickou osobou anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena. Podle § 420 odst. 3 občanského zákoníku z roku 1964 odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Těmto ustanovením rozumí soud tak, že zásadou je, že za škodu, kterou způsobil, odpovídá ten, kdo ji způsobil. Byla-li však škoda způsobena při činnosti právnické osoby nebo fyzické osoby osobami, které k této činnosti právnická osoba nebo fyzická osoba použila, za škodu takto způsobenou podle občanského zákoníku neodpovídají osoby, které k této činnosti byly použity, nýbrž právnická osoba nebo fyzická osoba, která je k této činnosti použila.

Právní povahou regresní náhrady, resp. povinnosti uhradit regresní náhradu se zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014-25, publikovaném pod č. 3227/2015 Sb. NSS. Svůj závěr shrnul do těchto právních vět: „*I. Rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému*

rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. II. Samotný kompenzační či reparační charakter hmotněprávního vztahu nutně neznamená, že takový vztah je vztahem vyplývajícím z poměrů soukromého práva (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).“. V odůvodnění uvedeného usnesení zvláštní senát podrobně objasnil to, proč má náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění nikoli soukromoprávní, nýbrž veřejnoprávní povahu. K tomuto závěru jej dovedl záměr zákonodárce popsáný v části III. tohoto rozhodnutí, veřejný zájem na výběru regresních náhrad, vzájemný vztah účastníků náhradového vztahu, odlišnost náhrad podle zákona o nemocenském pojištění od soukromoprávních náhrad podle jiných právních předpisů, původ nároku ve veřejném právu i v usnesení popsaná teoretická východiska. Zvláštní senát tak aproboval východisko z důvodové zprávy k návrhu zákona o nemocenském pojištění, že regresní náhrada je pojímána jako úhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody (Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 4. volební období, 2002 – 2006, sněmovní tisk 1005/0, část č. 1/3). Rozhodování o regresní náhradě tudíž není rozhodováním o vztahu vyplývajícím ze soukromého práva, nýbrž o vztahu založeného veřejným právem. Z toho pak plyne, že soudní kontrola rozhodování správních orgánů je svěřena správním soudům, které přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů ve věcech veřejného práva, ne civilním soudům podle páté části občanského soudního řádu, které projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, o nichž dříve rozhodl správní orgán. V dalším zdejší soud odkazuje na úplný text usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014-25.

Zásadou je, že za to, co způsobil, odpovídá každý sám. Jen v případě, že škoda byla způsobena při činnosti právnické osoby nebo fyzické osoby osobami, které k této činnosti právnická osoba nebo fyzická osoba použila, za škodu takto způsobenou podle občanského zákoníku neodpovídají osoby, které k této činnosti byly použity, nýbrž právnická osoba nebo fyzická osoba, která je k této činnosti použila. V jiných případech, než je škoda takto způsobená podle občanského zákoníku, by bylo možno konstruovat odpovědnost právnické osoby nebo fyzické osoby, která uvedené osoby k této činnosti použila, pouze tehdy, kdyby přesun odpovědnosti z osob, které byly k této činnosti použity, na právnickou osobu nebo fyzickou osobu, která je k této činnosti použila, bylo obecným principem práva. Jelikož tomu tak není, omezuje se přičítání odpovědnosti právnické osobě nebo fyzické osobě, která uvedené osoby k této činnosti použila, jenom na škodu takto způsobenou podle občanského zákoníku a nelze ji rozšiřovat na např. na náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění.

S řečeným není v rozporu bezpochyby správný názor trestního soudu, že poškození musí své nároky z titulu *odpovědnosti za škodu podle občanského zákoníku* uplatňovat ne vůči obžalovanému, nýbrž vůči jeho zaměstnavateli, protože obžalovaný v době, kdy se skutek stal, byl v zaměstnaneckém poměru a k dopravní nehodě došlo při plnění pracovních úkolů a za vzniklou škodu třetím osobám proto odpovídá zaměstnavatel (§ 420 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964).

Žalobce se dále dovolává ust. § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, podle něhož pojištěný má dále právo, aby pojistitel za něj uhradil příslušnou zdravotní pojišťovnou uplatněný a prokázaný nárok na náhradu nákladů vynaložených na

zdravotní péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění podle zákona upravujícího veřejné zdravotní pojištění^{15a)}, jestliže zdravotní pojišťovna vynaložila tyto náklady na zdravotní péči poskytnutou poškozenému, pokud ke škodné události, ze které tato újma vznikla a kterou je pojištěný povinen nahradit, došlo v době trvání pojištění odpovědnosti, s výjimkou doby jeho přerušení. To platí obdobně i v případě regresní náhrady předepsané k úhradě pojištěnému podle zákona upravujícího nemocenské pojištění^{15b)} a v případě úhrady nákladů hasičského záchranného sboru nebo jednotek sborů dobrovolných hasičů obce podle § 3a odst. 3. Poznámka pod čarou ^{15b)} odkazuje na § 126 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění zákona č. 585/2006 Sb.

Soud má za to, že z citovaného ustanovení neplyne, že povinnost zaplatit regresní náhradu zde měla být uložena provozovateli autobusu, při jehož řízení žalobce způsobil předmětnou dopravní nehodu. Rozhodujícím tu je ust. § 126 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění. Tím, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, může u dopravních nehod být řidič vozidla, provozovatel či vlastník vozidla (např. v případě některých technických závad) nebo někdo jiný. V přezkoumávané věci došel nalézací soud k závěru, že příčinou nehody byla nepřiměřeně vysoká rychlost autobusu, 64 km/h, která měla za následek vyjetí autobusu do protisměru a následné jeho převrácení se. Skutková verze obžalovaného o technické závadě autobusu, která by měla vliv na nehodu, byla vyvrácena (viz rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. 6. 2015, čj. 5 T 66/2013-1098). Odvolací soud se se skutkovými zjištěními nalézacího soudu i dovozenou právní kvalifikací jednání obžalovaného zcela ztotožnil (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, čj. 9To 256/2015-1154). Za této situace orgány nemocenského pojištění postupovaly správně, jestliže povinnost zaplatit regresní náhradu jako tomu, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, uložily ne provozovateli autobusu, při jehož řízení žalobce způsobil předmětnou dopravní nehodu, nýbrž žalobci samotnému. Ust. § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nestanovuje, že provozovatel vozidla je povinen zaplatit regresní náhradu i v případě, kdy se zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem dopustil řidič vozidla jako zaměstnanec (tedy osoba, která byla k řízení vozidla použita). Toto ustanovení upravuje toliko to, že jestliže byla regresní náhrada podle § 126 zákona o nemocenském pojištění předepsána k úhradě pojištěnému (tj. v případě zjištěného zaviněného protiprávního jednání pojištěného), pak má pojištěný právo, aby orgánem nemocenského pojištění uloženou mu povinnost zaplatit regresní náhradu za něj uhradil pojistitel.

Na uvedeném podle názoru soudu nic nemění ani to, že, jak sdělil žalobce, Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, vyplatila pojištěnému Z.Č. pojistné plnění ve výši 59.428,- Kč za nemocenské dávky OSSZ Plzeň-jih, vyplacené po dobu pracovní neschopnosti paní J.S. zraněné při dopravní nehodě dne 19. 6. 2010.

Zdejší soud poznamenává, že o obdobné věci rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, čj. 42Ad 2/2014-48. I on žalobu zamítl. Svůj závěr promítl do této právní věty: „Na regresní náhradu dle § 126 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, nelze nahlížet jako na náhradu škody, a nelze proto na vztah mezi okresní správou

sociálního zabezpečení a osobou povinnou k regresní náhradě aplikovat soukromoprávní úpravu odpovědnosti za škodu.“. O kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem nebylo dosud rozhodnuto (vedeno pod sp. zn. 8 Ads 98/2016).

K námitce promlčení soud ve shodě s žalovanou odkazuje na § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, podle něhož nárok na zaplacení regresní náhrady zaniká uplynutím 5 let ode dne, kdy orgán nemocenského pojištění zjistil skutečnost, že ke vzniku sociální události, z jejíhož titulu byla dávka vyplacena, došlo v důsledku jednání uvedeného v odstavci 1, nejpozději však uplynutím 10 let ode dne vzniku této sociální události.

Vzhledem k uvedenému považuje soud žalobcovy námitky za nedůvodné.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutí soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Jelikož ustanovení o právu na náhradu nákladů řízení před soudem podle úspěchu ve věci neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech nemocenského pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.), soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Řízení ve věcech nemocenského pojištění (včetně rozhodování o regresních náhradách) jsou *ex lege* osvobozena od soudního poplatku [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. září 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.